

การสร้างความปลอดภัย : แสงสว่างส่องนำทางสังคมไทย

กลุ่มงานบริการวิชาการ 3 สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ท่ามกลางกระแสการปฏิรูปประเทศ ที่เข้ามาอยู่ในกระบวนการความคิดของคนไทยแล้ว การจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ก็เป็นอีกกระแสหนึ่งที่อยู่ในความสนใจไม่ยิ่งหย่อนกัน แต่การที่จะปฏิรูปประเทศด้านต่างๆ ให้บรรลุตามความคาดหวังของสังคมไทยนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างบรรยากาศแห่งความไม่ตรีเอื้ออาทร และพูดคุยกันของชนในชาติฉันทันทีที่พร้อมให้เกิดขึ้นได้เสียก่อน

นั่นคือการเริ่มต้นใหม่ของกระบวนการสร้างความปลอดภัย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้คำนิยาม “ปลอดภัย” ไว้ว่าหมายถึง ออมชอม ประณีประนอม ยอมกัน ไม่แก่งแย่งกัน ตกลงกันด้วยการไกล่เกลี่ย ตกลงกันด้วยไมตรีจิต (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 699)

ในบรรดาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นโดยทั่วไป ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากเรื่องความเชื่อทางศาสนา ปรัชญา แนวคิดทางการเมือง การพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมที่เหลื่อมล้ำ หรือความแตกต่างทางชาติพันธุ์ แต่สถานการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคมไทยที่ผ่านมาและยังคงดำรงอยู่นี้ มีฐานความขัดแย้งอยู่ในหลายระดับ ทั้งในระดับบุคคล ระดับพรรคการเมืองหรือกลุ่มการเมือง และระดับโครงสร้างที่สืบเนื่องมาจากบทกฎหมายและนโยบายสาธารณะ เช่น การพัฒนาเศรษฐกิจและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ที่ทำให้เกิดข้อพิพาทระหว่างรัฐและประชาชน แต่เมื่อเจาะลึกลงไปหาสาเหตุของความขัดแย้งที่นำพาสังคมไทยมาสู่จุดวิกฤตการณ์ทางการเมืองที่ยืดเยื้อและการเผชิญหน้าอย่างรุนแรงตั้งแต่ พ.ศ. 2548 จนถึงปัจจุบัน พบว่าเป็นความขัดแย้งระหว่างพรรคการเมือง อันเนื่องมาจากความต้องการแสวงหาอำนาจทางการเมือง รวมทั้งแนวคิดและการดำเนินนโยบายของพรรคการเมืองที่แตกต่างกัน อาทิ นโยบายเสรีนิยม นโยบายประชานิยม นโยบายกระจายอำนาจ นโยบายรวมศูนย์อำนาจ นโยบายแบ่งแยกแล้วปกครอง นโยบายสังคมนิยม นโยบายประชาธิปไตย

การแข่งขันช่วงชิงโอกาสในการเข้าสู่อำนาจในการบริหารราชการแผ่นดินที่ผ่านมา ทำให้พรรคการเมืองไม่อาจแสวงหาจุดร่วมได้ด้วยการอมชอม ประณีประนอมกัน จึงนำมาสู่การระดมทรัพยากรและฐานการสนับสนุนเพื่อเอาชนะกันทางการเมือง ใช้วิธีการชุมนุมที่ยืดเยื้อ สร้างวาทกรรมเพื่อระดมมวลชนออกมากดดัน และลดความน่าเชื่อถือของพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้าม เกิดการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันอย่างชัดเจนทั้งในระดับผู้นำและหมู่ประชาชนผู้สนับสนุนแนวทางของพรรคการเมือง จนเกิดการเผชิญหน้า การกระทำผิดละเมิดกฎหมาย จนกระทั่งเกิดการตอบโต้กันด้วยความรุนแรงที่นำมาสู่การละเมิดสิทธิมนุษยชน เสียชีวิตและบาดเจ็บของเจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนจำนวนมาก ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาทางความมั่นคงภายในประเทศที่บั่นทอนเสถียรภาพและศักยภาพในการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก

เมื่อประกอบกับความพยายามลดอำนาจกลไกในการตรวจสอบ หลีกเลี่ยงความรับผิดชอบในผลกระทบจากการดำเนินนโยบาย ละเลยการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางนโยบายของประชาชนจากผู้ที่ควบคุมอำนาจการเมืองด้วยแล้ว ทำให้ประชาชนเกิดความไม่เชื่อมั่นในระบอบประชาธิปไตยและมาตรฐานของกระบวนการยุติธรรม ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งทางความคิดระหว่างประชาชน เกิดการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย มีความรู้สึกอคติเกลียดชังระหว่างกัน ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อเสถียรภาพ ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม

นับเป็นความคาดหวังของสังคมไทยและในระดับของประชาคมระหว่างประเทศ ที่ต้องการเห็นการสร้างความปลอดภัยและการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองให้เกิดขึ้นในสังคมไทย เพื่อสามารถรอยร้าวที่ได้หยั่งลึกที่มีใช้เกิดขึ้นในระบบการเมืองเท่านั้น แต่เข้าไปสู่ในระดับของสังคมวัฒนธรรม ในชุมชนและขยายเข้าสู่สถาบันครอบครัว จึงถึงเวลาแล้วที่สังคมไทยต้องแสวงหาแนวทางในการอยู่ร่วมกัน บนความแตกต่างทางความคิด เพื่อให้เกิดสันติสุขที่ยั่งยืนอย่างแท้จริงในระยะยาว ที่จะส่งผลต่อเสถียรภาพของการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของไทยและภูมิภาค

ในการสร้างความปรองดองให้เกิดขึ้นภายในสังคมไทย จำเป็นต้องอาศัยทั้งเวลาและการดำเนินการที่มีหลักการ แบบแผนกระบวนการ และกลไกในการขับเคลื่อน ที่จะช่วยให้เกิดการมองอย่างแยกแยะ การทำความเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหา การแสวงหาแนวทางแก้ไข รวมทั้งการป้องกันไม่ให้ความขัดแย้งขยายตัวและเกิดขึ้นซ้ำ ด้วยมาตรการทางกฎหมายและนโยบายสาธารณะ ทั้งนี้ ยังต้องอาศัยการสร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้อต่อการสร้างความปรองดอง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้จากการปฏิรูปปรับเปลี่ยนในเชิงกรอบคิดและเชิงโครงสร้างที่มีเป้าหมายเพื่อให้เกิดสมดุลในมิติของการเมือง เศรษฐกิจและสังคม สร้างวิสัยทัศน์ในการพัฒนาประเทศที่ตั้งอยู่บนฐานของความมั่นคงของมนุษย์และหลักของนิติรัฐ นิติธรรม ส่งเสริมคุณค่าของสังคมพหุวัฒนธรรม ที่คนในสังคมเคารพและอยู่ร่วมกันได้ แม้มีความคิดเห็นและการให้คุณค่าในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน แต่ก็ยังอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคม และสัมพันธ์กันเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกันได้ มีสำนึกรับผิดชอบผลจากการกระทำของตน ไม่กดขี่เอารัดเอาเปรียบ และตระหนักถึงคุณค่าศักดิ์ศรีของผู้อื่น รวมทั้ง เป็นสังคมที่มีวุฒิภาวะและทักษะในการจัดการกับปัญหาความขัดแย้งและข้อพิพาทได้ด้วยสันติวิธี

กรอบแนวคิดในกระบวนการสร้างความปรองดอง

ความขัดแย้งที่นำไปสู่ความรุนแรงในสังคมไทยได้ยกระดับและขยายผลเพื่อเอาชนะกัน จำเป็นที่จะต้องมีกระบวนการเพื่อยุติความขัดแย้งเข้ามาจัดการแก้ไขปัญหา ซึ่งในหลักการสากลมักเริ่มต้นจากการเจรจาไกล่เกลี่ย โดยจะเป็นเจรจากันเองระหว่างคู่ความขัดแย้งหรือมีคนกลางเข้ามาดำเนินการให้ หรือการใช้อนุญาโตตุลาการ หรือการฟ้องร้องเข้าสู่กระบวนการทางศาล หรือการใช้กระบวนการนิติบัญญัติในการออกกฎหมาย

กระบวนการและเครื่องมือในการสร้างความปรองดองในชาติและสังคมเพื่อให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติเกิดความไว้วางใจกัน จะอาศัยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือผสมผสานกันหลายวิธี เช่น การเยียวยาทางจิตใจ (Healing) กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (Restorative Justice) การเล่าความจริง (Truth-telling) และการชดเชย (Reparation)

ในหลายประเทศที่ประสบปัญหาจากความขัดแย้งทางการเมืองที่รุนแรงยืดเยื้อ ได้นำกระบวนการของความยุติธรรมในระยะเปลี่ยนผ่าน (Transitional Justice) มาใช้ในการสร้างความปรองดองในระดับชาติ โดยมีเป้าหมายเพื่อลดอคติความเกลียดชัง สร้างความไว้วางใจระหว่างผู้ที่มีความขัดแย้งรุนแรง ให้ฟื้นคืนความสัมพันธ์ ในระดับที่สามารถกำหนดอนาคตร่วมกันได้ต่อไป ซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลาและดำเนินการอย่างเป็นองค์รวม โดยคำนึงถึงสิทธิของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรงเป็นหลัก

ในทางสากล ความยุติธรรมในระยะเปลี่ยนผ่านครอบคลุมถึงวิธีการ ดังต่อไปนี้ (สถาบันพระปกเกล้า, 2555)

- 1) การค้นหาและตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อการรับรู้ คลี่คลายสาเหตุปมปัญหา
- 2) การยอมรับ ขอโทษและแสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำผิด

3) การนิรโทษกรรม (Amnesty) และการให้อภัย โดยมีข้อยกเว้นมิให้การนิรโทษกรรมกับผู้กระทำความผิดในกรณีละเมิดสิทธิมนุษยชนในระดับของอาชญากรรมสงคราม อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ และการล้างเผ่าพันธุ์

4) การเยียวยาและชดเชยให้กับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรง

5) การปฏิรูป หรือปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ แบ่งสรรอำนาจทางการเมืองให้เกิดดุลยภาพในการเข้าถึงทรัพยากรเพื่อป้องกันการก่อเกิดขึ้นซ้ำของความขัดแย้ง

เครื่องมือทางกฎหมายในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทยในอดีต

การนิรโทษกรรม หมายถึง การลืมนั้นแต่ในกระบวนการทางกฎหมาย หมายถึง การกระทำของบุคคลบางประการนั้นไม่ถือเป็นความผิด ไม่ต้องรับโทษ ผลสำหรับการนั้นไม่ต้องถูกนำมาบังคับใช้ หรือบางกรณีเป็นการยกโทษให้ทั้งหมด เสมือนหนึ่งว่ามีเคยต้องโทษนั้นเลย ให้ลืมนั้นเสีย การนิรโทษกรรมจึงเป็นการยกเลิกความผิดของกฎหมายแห่งกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติ ซึ่งต้องกระทำโดยอำนาจนิติบัญญัติ ลักษณะความผิดที่สามารถนิรโทษกรรมได้นั้น แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1) นิรโทษกรรมทางแพ่ง คือ ไม่ต้องรับผิดชอบในการกระทำละเมิดในทางแพ่ง ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ไม่ต้องชดใช้สินไหมทดแทน

2) นิรโทษกรรมทางอาญา มีขอบเขตกว้างขวาง ซับซ้อน ซึ่งต้องพิจารณาตามโครงสร้างความรับผิดชอบทางอาญาประกอบด้วย การนิรโทษกรรมมีผลทางอาญาเพียงใด ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่กฎหมายนิรโทษกรรมแต่ละฉบับกำหนดไว้

3) นิรโทษกรรมทางปกครอง เป็นการเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง ยกเลิกการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างผลผูกพันขึ้นระหว่างบุคคลอันกระทบต่อสถานภาพ หรือสิทธิ หรือหน้าที่ของบุคคลนั้นให้สิ้นไป

การล้างมลทิน คือ การล้างความผิดให้แก่ผู้ต้องโทษ หรือเคยต้องโทษ ให้พ้นโทษ ผลในทางกฎหมายให้ถือว่าบุคคลที่ถูกกลงโทษ หรือเคยถูกกลงโทษเนื่องมาจากการกระทำความผิด ไม่เคยถูกกลงโทษ ในความผิดนั้นมาก่อน แต่มิได้เป็นการลบล้างการกระทำที่เป็นความผิด ยังคงได้ชื่อว่าผู้นั้นเคยกระทำความผิด ซึ่งต้องกระทำโดยอำนาจนิติบัญญัติ ตราบเป็นพระราชบัญญัติเนื่องในโอกาสสำคัญของชาติ หรือเนื่องในโอกาสที่เป็นมงคล เช่น พระราชบัญญัติล้างมลทินผู้กระทำความผิดทางการเมือง ร.ศ.130 พุทธศักราช 2475 พระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสครบ 25 พุทธศตวรรษ พ.ศ. 2499 พระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงมีพระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 เป็นต้น

3. การบัญญัติเรื่องการรับรองดวงไว้ในรัฐธรรมนูญ

การบัญญัติเรื่องการสร้างความปรองดองไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น เป็นเรื่องที่ยังมีความละเอียดอ่อนในบริบทของสังคมไทย เพราะความขัดแย้งทางการเมืองยังคงอยู่ และยังไม่มีการกระบวนการแสวงหาข้อยุติที่มาจากฉันทามติ การดำเนินการใดๆ ที่ผ่านมายังมิได้รับการยอมรับจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและสังคมในวงกว้าง

การที่จะบัญญัติเรื่องการสร้างความปรองดองไว้ในรัฐธรรมนูญ อาจกล่าวได้ว่าเป็นการสื่อความหมายต่อสาธารณชนให้เห็นถึงบริบทว่าสังคมไทยยังมีปัญหาความขัดแย้งอยู่ ซึ่งมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตที่ต้องคลี่คลายและเยียวยา จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้และนำมาเป็นบทเรียนเพื่อป้องกันการเกิดขึ้นซ้ำก่อนที่จะมีการสรรสร้างอนาคตให้กับสังคมให้ก้าวไปข้างหน้าร่วมกัน เหตุผลที่ต้องบัญญัติเนื้อหาที่ว่าด้วยการสร้างความปรองดองไว้ในรัฐธรรมนูญ จึงมีทั้งผลดีและผลเสียอยู่ในตัวเอง

การเขียนรัฐธรรมนูญสามารถสื่อนัยยะของการลดความขัดแย้งและป้องกันการเกิดซ้ำได้ ด้วยสารัตถะและการดำเนินการ โดยการร่างด้วยเป้าหมายเพื่อสร้างโอกาสในการหาทางออกที่ยั่งยืนให้กับสังคมอย่างแท้จริง ซึ่งต้องคำนึงถึงสร้างความเชื่อมั่นและการยอมรับจากสังคม มิควรเป็นการร่างขึ้นเพื่อบั่นทอนฝ่ายตรงข้ามโดยฝ่ายของผู้ชนะ

ทั้งนี้ ควรเขียนเนื้อหาให้มีลักษณะเฉพาะ มีความเป็นกฎหมาย โดยคำนึงถึงการนำไปอ้างอิง วิเคราะห์โดยศาลในกระบวนการยุติธรรม และต้องมีความชัดเจนในเป้าหมาย สามารถอธิบายในทางสาธารณะได้ถึง ความหมายและเหตุผลที่การสร้างความปลอดภัยจะนำไปสู่สิ่งที่ดีขึ้นได้

ในการกำหนดกรอบ เนื้อหา เรื่องการสร้างความปลอดภัยเพื่อบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับที่กำลังดำเนินการอยู่นี้ อาจพิจารณาแนวทางในการเขียนโดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

เนื้อหาในเชิงหลักการทั่วไป การสร้างความปลอดภัยให้บรรลุเป้าหมายเป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศและในทางสากลนั้น เป็นกระบวนการที่ต้องใช้เวลา เพื่อนำพาสังคมไปสู่การสร้างความปรองดองร่วมกันระหว่างคู่ความขัดแย้ง การคลี่คลายสาเหตุแห่งปัญหา การเรียนรู้ข้อผิดพลาดในสิ่งที่เกิดขึ้น และการเยียวยาอดีต ที่เชื่อมโยงกับการสร้างแนวทางสำหรับอนาคตที่มีโครงสร้างทางสังคมให้มีความสมดุลมากยิ่งขึ้น รับรองและปกป้องสิทธิของพลเมือง มีเครื่องมือจัดการความขัดแย้งที่เอื้อให้สังคมมีความเป็นพหุวัฒนธรรมและหลากหลายทางความคิดในภาพกว้าง โดยให้เชื่อมโยงกับมิติด้านการปฏิรูปในหมวดหมู่อื่น ๆ ของรัฐธรรมนูญ รวมทั้งอาจพิจารณาระบุให้ภาคพลเมืองมีบทบาทหน้าที่ร่วมกันกับรัฐในการมีส่วนร่วมในกระบวนการคลี่คลายความขัดแย้งในกลไกระดับต่างๆ อีกด้วย

ขอบเขตของกระบวนการ ปัญหาและอุปสรรคของกระบวนการปรองดองที่มีการดำเนินการที่ผ่านมา เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุและหลายมิติ ที่จำเป็นต้องเรียนรู้และป้องกันมิให้เหตุแห่งความขัดแย้งนั้นยืดเยื้อ หรือเกิดขึ้นอีก แม้แต่การให้ความหมายของคำว่า “ปรองดอง” ยังมีความแตกต่างกันระหว่างผู้คนกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม การขับเคลื่อนกระบวนการยังไม่สามารถสร้างความเชื่อมั่นและสร้างความไว้วางใจระหว่างฝ่ายการเมืองและในระดับสังคมได้ รวมทั้งขาดการยอมรับถึงเหตุและรับผิดชอบผลของความขัดแย้ง การวางหลักประกันว่าผู้กระทำให้เกิดสถานการณ์ความไม่สงบถึงขั้นใช้ความรุนแรง หรือละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้หนึ่งนั้น จะไม่กระทำให้เกิดสถานการณ์ขึ้นซ้ำอีก ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงนำมาสู่การสร้างความปลอดภัยที่ซับซ้อน ชัดกับความต้องการและความรู้สึกของผู้คนกลุ่มต่างๆ รวมทั้งมีการใช้อาวุธและความรุนแรง การละเมิดสิทธิมนุษยชนส่งผลให้เกิดความไม่ไว้วางใจระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจึงยืดเยื้อต่อไป จึงมีความจำเป็นต้องอาศัยมิติอื่นประกอบ เช่น

มิติทางรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ ที่จะต้องวางขอบเขตของกระบวนการสร้างความปลอดภัยให้ครอบคลุม ที่เปิดช่องทางไว้สำหรับการหาข้อยุติ และการแสวงหาฉันทามติในเรื่องวิธีการและกลไกในการขับเคลื่อนกระบวนการปรองดอง ซึ่งอาจหมายถึงรวมถึงวิธีการที่จะได้มาซึ่งกลไก อำนาจหน้าที่และกรอบเวลาในการทำงาน ในกระบวนการนี้ จึงมีความจำเป็นต้องมองสภาพปัญหาอย่างรอบด้าน ทำความเข้าใจกับนิยามความต้องการ และการให้ความหมายที่แตกต่างกัน แยกแยะสาเหตุ ผู้เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย แล้วออกแบบกระบวนการที่มีขอบเขตและกลไกที่สอดคล้องกับสภาพปัญหา

มิติเรื่องเวลาการสิ้นสุดการบังคับใช้กฎหมายตามกระบวนการนี้ (Sunset Clause) เช่น ระยะเวลาสั้น ระยะเวลาปานกลาง และระยะยาว ที่จะต้องดำเนินการอย่างไร วิธีการใด เครื่องมือที่ใช้ การประเมินผลและการสร้างความยุติธรรมระยะเปลี่ยนผ่าน เป็นต้น

การสร้างองค์กรเพื่อระงับความขัดแย้ง

การสร้างองค์กรขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่เป็นการเฉพาะ เป็นอีกหนึ่งวิธีที่เป็นที่นิยมของประเทศต่างๆ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการระงับความขัดแย้ง คลี่คลายปัญหาที่เกิดขึ้น และป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ที่มีใช้เฉพาะปัญหาทางการเมืองเท่านั้น ด้วยสภาพสังคมที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ความขัดแย้งย่อมมีความซับซ้อนตามไปด้วยทั้งมิติความลึกและกว้างของความขัดแย้ง เช่น ความขัดแย้งในการจัดการทรัพยากร ทางเศรษฐกิจ และความเหลื่อมล้ำทางสังคม องค์กรที่ตั้งขึ้นนี้ให้ประกอบด้วยผู้แทนจาก 3 ฝ่าย (Tri-partite) คือ คู่กรณีความขัดแย้งสองฝ่าย และฝ่ายที่สาม ในสัดส่วนและจำนวนที่เท่าเทียมกัน โดยทั้งสามฝ่ายต้องให้การยอมรับในตัวบุคคลที่แต่ละฝ่ายคัดเลือกมาเป็นตัวแทนในคณะกรรมการนี้ องค์กรนี้ควรมีสถานะเป็นองค์กรกึ่งอิสระภายใต้การกำกับดูแลของรัฐสภา ที่ได้รับการสนับสนุนด้านบุคลากรและงบประมาณจากรัฐสภา มีอำนาจหน้าที่ในการเจรจาไกล่เกลี่ยปัญหาและหาข้อยุติความขัดแย้ง ติดตาม สอดส่องในกรณีที่มีความขัดแย้งเข้าสู่ภาวะวิกฤต มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดการเผชิญหน้าโดยใช้ความรุนแรงหรือใช้อาวุธต่อกัน ให้มีอำนาจเรียกประชุมฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (Convening power) มาเจรจาพูดคุยเพื่อหาแนวทางลดการเผชิญหน้า คลี่คลายและหาทางออกจากปัญหาความขัดแย้งนั้น จัดทำข้อเสนอและแผนกระบวนการเพื่อเสริมสร้างความปรองดองในระดับชาติ รวมทั้งส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้และทักษะในการจัดการปัญหาและแก้ไขปัญหาด้วยสันติวิธีของบุคลากรในภาคการเมืองและพลเมือง

องค์กรดังกล่าวนี้ อาจจะมีชื่อว่า คณะกรรมการเสริมสร้างความปรองดองแห่งชาติ ก็เป็นไปได้.

เอกสารอ้างอิง

1. คณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริง เพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.). (2555). รายงานฉบับสมบูรณ์ คณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริง เพื่อการปรองดองแห่งชาติ (คอป.) กรกฎาคม 2553 – กรกฎาคม 2555. สืบค้น 26 พฤศจิกายน 2557 จาก <http://www.slideshare.net/FishFly/2553-2554-14315242>
2. ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน
3. สถาบันพระปกเกล้า. (2555). รายงานวิจัย เรื่อง การสร้างความปรองดองแห่งชาติ. สืบค้น 26 พฤศจิกายน 2557 จาก <http://www.kpi.ac.th/kpith/images/stories/2012/reconciliation/%E0%B8%9A%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%201-6.pdf>